

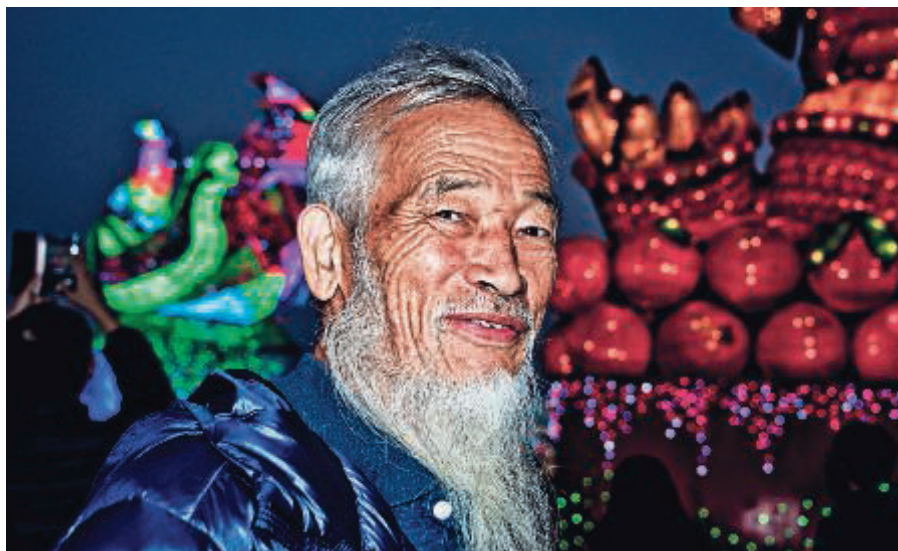
• Hver kvarter sendes rispapirslanterer mod himlen i Pingxi. Man skal være skrevet op i månedsvis for at få lov til at sende sin egen lanterne op som en del af det officielle show. Fotos: Jakob Øster

1.000 lys på himlen

Kinesisk nytårs

• Ud over lanternefestivaler er Taiwan kendt for sine mange buddhistiske templer. Her Longshan-templet i Taipei.

• I Yunlin, hvor der også holdes lanternefestival, er det nogle helt andre lanterne, der fylder i billedet. De er kæmpe store og fyldt med diverse smukke farver.

• En familie opsender deres lanterne i Pingxi og håber på, at deres ønsker skrevet på lanternen går i opfyldelse.

Hvert forår afholdes der flere store lanternefestivaler i Taiwan som en del af fejringen af det kinesiske nytår

REJSEINFO

• TAIWAN

Transport: Fly fra Kastrup til Taipei koster fra 3.500 kr. med mellemlandinger. Med High Speed Rail tager turen fra Taipei til hhv. Yunlin og Chiaya ca. 1,5 time og koster ca. 200 kr. hver vej.

Ophold: Der er hoteller i alle prisklasser i Taipei. Billigste dobbeltværelse for helt ned til 200 kr. pr. nat. Ligesom i Japan finder man også 'capsule'-hoteller i Taipei, hvor man sover i en lukket kabine – det koster fra 130 kr. pr. nat pr. pers.

Bedste rejsetidspunkt: Lanternefestivalerne finder sted i slutningen af februar eller i starten af marts. Datoer varierer fra år til år med månekalenderen.

TAIWAN

Jakob Øster | rejser@bt.dk

Den gamle taiwanske knark med det lange, tynde, hvide skæg kigger undrende på mig, da jeg stiger op i bussen foran platform 5 i hovedstaden Taipeis internationale lufthavn. Han er den eneste anden passager i den gamle bus med de blomstrede sæder.

I modsætning til alt andet, jeg hidtil har set her i dette topmoderne land, ligner denne næsten tomme skramlekasse af en bus noget fra et frilandsmuseum. Jeg fornemmer, at noget ikke stemmer.

Jeg ankommer om eftermiddagen med en times forsinkelse. Om få timer starter den lanternefestival, jeg er kommet for at se. Festivalen afholdes kun én gang om året og finder sted i en lille bjerglandsby et par timers transport fra Taipei.

Jeg er træt. Jeg er i et nyt land. Jeg har travlt. På rekordtid skal jeg gerne fra lufthavnen til hovedbanegården, smide min kuffert på mit lille hostel, der heldigvis ligger lige ved siden af Taipei Main Station, og så finde ud af, hvordan jeg i en ruf kommer videre til Pingxi, som bjerglandsbyen hedder. Men lufthavnsbussen holder bomstille, og chaufføren taler ikke et ord engelsk. Med min bagage stiger jeg af og glør forvirret op på fronten, hvor der står Taoyuan, præcis som jeg har fået at vide i lufthavnsinformationen, at der skal. Bussen skulle efter sigende føre mig til 'HSR' – hurtigtogstationen, hvorfra et eksprestog skulle være den hurtigste måde at nå frem til Taipeis hovedbanegård på.

»I want to go to Taoyuan HSR,« siger jeg til en ung taiwaneser, der er i færd med at laste kufferter på bussen ved siden af.

»You go bus Taipei!« siger han på 'jeg er ikke sømand, jeg er kaptajn'-måden.

»No, I go bus to Taoyuan Station. Then train,« siger jeg, da jeg bestemt ikke har lyst til at spilde tid på en langsom bus helt ind til storbyen i myndretiden.

Han kigger livstræt på mig, som om der ingen nedre grænse er for, hvor dumme nyankomne turister kan være: »You no understand. Taiwan not a station. Taiwan a country!«

Mange af læserne kan muligvis foretage en bedre udtale, men i erkendelse af, at jeg ikke evner at sige stationens navn, så det ikke lyder som landet, vi befinder os i, fisker jeg i stedet min iPhone op ad lommen og viser ham siden, hvor der står 'Taoyuan HSR'.

»Ahhh, taoyuan high speed rail,«

lyser vidunderknægten op. »Sorry. Sorry. You buy ticket window two, then go bus platform 12.«

Snart efter befinder jeg mig derfor efter en kort bustur heldigvis på den rigtige station, hvorfra et hurtigtog, der til forveksling ligner et japansk Shinkansen, på kun 20 minutter leder mig de knap 50 kilometer ind til hovedbanegården i hjertet af Taipei.

En jungle af kinesisk

Banegården er i tre etager og er både en af verdens travleste og største togstationer. Ved et sandt mirakel lykkes det mig at vælge den rigtige udgang. Kort efter lykkes det mig tillige i en skyskrabergade, hvor facaderne er beklædt med en komplet uforståelig kinesisk skilteskov, at finde den undseelige indgang, der fører ind mod elevatoren op mod mit syvetagers hostel. Mit enkeltværelse er på ca. fem kvm, men meget moderne, og består mestendels af en futon og en masse elektronik.

Jeg spurter tilbage til hovedbanegården, hvor en flink dame i informationen fortæller, at lanternefestivalen, jeg er på vej til, er årets største endagsbegivenhed i landet, og at logistikken omkring at fragte op mod 80.000 mennesker på samme tid til en lille bjerglandsby ikke er helt nem. »Så er det jo godt, at jeg ikke har særlig travlt,« tænker jeg. Hun forsikrer mig dog om, at der er styr på tingene, og at jeg bare skal tage et tog til en by, der hedder Rufiang, og derfra tage et lokaltog videre. Som sagt, så gjort, bortset fra at der foran stationen i Rufiang allerede holder utallige transferbusser parat, som jeg hopper over i i stedet for at vente på

det langsomme lokaltog. Masselanterneopsendelserne, som er festivalens ubetingede højdepunkt, finder sted mellem klokken 18 og 20. Hele området er afspærret for privatbiler, hvilket betyder, at busserne i pendulfart heldigvis på fænomenal velorganiseret vis kan drøne lige igennem på de smalle bjergveje.

Kø i lange baner

Så snart bussen sættes os af, spurter jeg det sidste stykke ned ad de snørklede bjergstier, spæner videre gennem Pingxis gamle hovedgade og ankommer endelig klokken 18.30 træt og forpustet ved 'Main Venue', hvorfra masseopsendelserne for længst er begyndt.

Kun for at erfare, at indgangen er så proppet med mennesker, at det er komplet umuligt at komme ind.

Febrilsk får jeg oppøret en vagt, der til alt held kategoriserer mig som 'international journalist', da jeg fortæller ham, at jeg skriver for en dansk avis. Derefter ledes jeg forbi først tilskuermasserne og så afspærringen med alle de lokale pressefolk for til sidst at blive sluppet løs helt inde på selve opsendelsesområdet. Det internationale pressekorps består kun af mig og en belgisk fotograf. Hvert kvarter afløser et nyt opsendelsehold det forrige og afsender synkront de vældige risparpiranter mod himlen. I andægtig stilhed nyder forsamlingen det magiske syn af de vuggende opstigende lysobjekter. Efter få sekunder er de vældige lamper kun små priker på himlen.

Festivalen er opstået for at mindes, at der i gamle dage ofte kom banditter til Pingxi, som med sin isolerede beliggenhed oppe i bjergene var et nemt sted at begå roveri mod de lokale. Derfor begyndte folk nede fra dalen at sende hjemmelavede varmluftsballerer op for at signalere især til kvinder og børn, at de skulle skynde sig væk, når banditterne var på vej. Nu er banditterne heldigvis over – ja, hvad ellers – alle bjerge, og opsendelsen er i dag blot en hyggelig tradition.

• BT Rejsers skribent i højhastighedstoget mellem Taipei og Yunlin.

fest

• Hovedgaden i den gamle by i Pingxi består kun af et togspor. Herfra opsender folk deres egne lanterner med deres personlige ønsker for fremtiden.